

Tulevased arhitektid kunstiõpetaja Rein Grünbachiga C. R. Jakobsoni nimelise gümnaasiumi lõpuaktusel 1995. aastal: Lembit-Kaur Stöör, Rein Grünbach, Margus Maiste, Riina Harik ja Raivo Kotov.

Aasta 2003. Valmib Kuressaare GO Spa makett. Aktsioonis on Liisi Murula ja Raivo Kotov.

Arhitekt Kotov 2004. aastal Fahle maja ehitusele pilku peale viskamas.

Enne arhitektiks saamist oli Kotov Viljandi Carl Robert Jakobsoni nimelise gümnaasiumi eeskujulik õpilane ning seejärel vähemalt sama tubli tudeng kunstiakadeemias. Põhikooliaastatel huvitasid tulevast arhitekti võõrad maad ja loodus. Suur hulk ajast kulus aga käsipallile, milles Kotovile 1993. aastal ka noortemeistri tiitel üle anti. Oma pika kasvuga oli ta kahtlemata hea kaitsja. Keskkoolis tuli pallitreeningute asemele hoopis kunstiring. Kotovi pinginaabriks oli siis nüüdseks KOKOst lahkunud arhitekt Lembit-Kaur Stöör, samuti arhitekti poeg. Tema õhutas. “Tõenäoliselt ei oleks ma ilma selleta saanud ka kunstiakadeemiasse ja elu poleks läinud nii, nagu ta läinud on,” arvab Kotov. Kunstiõpetaja Rein Grünbach läheb kunagist õpilast meenutades päris emotsionaalseks ning tunnistab, et teist sellist töösipelgat ja fanaatikut tema ei tea. Just. Ja et seda oli näha, et Raivot suur tulevik ootab. Kunstiringi sattumine ei jäänud kindlasti eriala valikule mõjumata, sest keskkooli alguses olid Kotovil silmapiiril veel kaks ilusat A-tähega ametit: advokaat ja ajakirjanik.

Jakobsoni gümnaasiumi kunstiring on üks huvitav koht – nimelt on sealt võrsunud terve hulk tublisid loomeinimesi, nende seas arhitekte. Tairo Pärnamets, Indrek Allmann, Hannes Praks, Andrus Kõresaar, Riina Harik, vennad Stöörid..., kui nimetada mõned üksikud. Sealt sai alguse ka Raivo Kotovi tihe läbikäimine ja koostöö praeguse partneri Andrus Kõresaarega. Tagantjärele võib muia- ta, et 1995. aasta oli eriti edukas – Viljandi bande ehk Kotov, Stöör, Margus Maiste ja sisearhitektiks läinud Riina Harik said koos kunstiakadeemiasse sisse.

Praegusel eluetapil tunneb Kotov end rohkem Tallinna kui Viljandi inimesena – pealinnas on möödunud juba hulk aastaid ja kulgeb enamik argipäevadestki. Raivo Kotov kohe on linnainimene. Käib Sossi mäel asuvasse Fahle maja kontorisse tööle jalgsi ja elab korteris. “Mulle meeldib elada kesklinnas rohelistes rajoonis, mitte tulla tööle kusa- gilt 20 kilomeetri kauguselt oma majast,” põhjendab ta isikliku eramu puudumist. Kui Eestis rajataks jaapanlaste kombel keset linna 100–150ruut- meetristel kruntidel eramaju, võiks Kotovi mee- lest sellises elada küll. Või siis väikeses majas Fahle maja katusel!

Raivo Kotov usub, et tema oma eakaaslastega sattus karjääri alustama heal ajal. Siis, kui 25aas- tatele anti projekteerida päris maju ja oma firmat- ki luua polnud kuigi vaevaline. Ent olukord juba muutub – neil, kes praegu alustavad, nii lihtne enam pole. Kuid ega siis kõik noored Eesti arhitek- tid pole oma nime suurt tähelepanu pälvinud hoo- netega arhitektuurilukku kirjutanud. “Kindlasti on siin paras annus juhusel ja vedamisel,” mõtiskleb Kotov oma edusammude üle. “Loomulikult saad ise ka niipalju teha, et oled aktiivne, osaled ja aval- dad arvamust. Kui istuks nurgas ja ootaks tellijat, kes tuleks ja telliks midagi head, ei jõuaks kusa- gile. Kuna arhitekti elu on selline, et on avalikud konkursid ja saab ennast näidata, siis ole mees ja jää silma.” Sest konkurents on võrdlemisi tihe.

Paaris töötamine Kotovile istub. See on nagu pallimäng – üks söötab mõtte ja teine põrgatab tagasi ning lõpuks valmib tervik, mis rahuldab mõlemaid. Vaidlemist on muidugi küllaga ja maha jääb suur hulk määratud paberit, kuid see kõik on konstruktiivne. “Ma arvan, et meil Andrusega on